

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 31CoKR/5/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117202089
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Vyskočová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2117202089.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Vyskočovej a sudcov Mgr. Michala Novotného a JUDr. Pavla Laczu v sporovej veci žalobcu: JUDr. Miroslav Michalička, so sídlom Vajslova 11, Trnava, správca úpadcu: First Montana Technology s. r. o., so sídlom Naftárska 986, Gbely, IČO: 45 912 271, proti žalovanému v 1. rade: First Montana Industrial Properties s. r. o., so sídlom Naftárska 1413, Gbely, IČO: 45 907 986, zastúpený: Advokátska kancelária Mikáči s. r. o., so sídlom Steinov dvor 2, Bratislava, IČO: 47 252 871 a proti žalovanému v 2. rade: MCR Technology s.r.o., so sídlom Hošťálková 577, Česká republika, IČO: 603 21 491, zastúpený: SOPKO LEGAL s.r.o., so sídlom Paulínska 24, Trnava, IČO: 47 631 741, o určenie neplatnosti právneho úkonu a vydanie hnutelných vecí, o odvolaní žalovaného v 1. rade proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 21. júna 2018 č.k. 28Cbi/4/2017-220, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 21. júna 2018 č.k. 28Cbi/4/2017 220 v odvolaní napadnutej časti výrokov I. a IV. **p o t v r d z u j e .**

II. Odvolací súd odvolanie žalovaného v 1. rade proti výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 21. júna 2018 č.k. 28Cbi/4/2017-220 **o d m i e t a .**

III. Žalobcovi priznáva voči žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa pôvodne žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 02.02.2017 domáhal určenia, že kúpna zmluva uzatvorená dňa 28.09.2015 medzi úpadcom ako predávajúcim a žalovaným v 2. rade ako kupujúcim, dohoda o započítaní pohľadávok uzatvorená dňa 16.10.2015 medzi úpadcom, žalovaným v 1. rade a žalovaným v 2. rade, sú neúčinné voči veriteľom úpadcu, ktorí sú zapísaní do zoznamu pohľadávok v konkurze vyhlásenom na majetok úpadcu vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 36K/42/2015. Zároveň sa domáhal, aby bola žalovanému v 1. rade a žalovanému v 2. rade uložená povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi v prospech všeobecnej podstaty v konkurze vyhlásenom na majetok úpadcu, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 36K/42/2015, sumu 24.935 eur do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8 % ročne z nezaplatennej sumy odo dňa nasledujúceho po uplynutí 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku do zaplatenia.

2. Súd prvej inštancie uznesením č.k. 28Cbi/4/2017-177 zo dňa 21.02.2018 zastavil konanie v časti určenia, že kúpna zmluva uzatvorená dňa 28.09.2015 medzi úpadcom ako predávajúcim a žalovaným v 2. rade ako kupujúcim, dohoda o započítaní pohľadávok uzatvorená dňa 16.10.2015 medzi úpadcom, žalovaným v 1. rade a žalovaným v 2. rade sú neúčinné voči veriteľom úpadcu, ktorí sú zapísaní v

zozname pohľadávok v konkurze vyhlásenom na majetok úpadcu vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp.zn. 36K/42/2015, a v časti uloženia povinnosti žalovanému v 2. rade zaplatiť žalobcovi v prospech všeobecnej podstaty v konkurze vyhlásenom na majetok úpadcu vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp.zn. 36K/42/2015 sumu 24.935 eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku spolu s úrokmí z omeškania vo výške 8 % ročne z nezaplatennej sumy odo dňa nasledujúceho po uplynutí 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku do zaplataenia.

3. Súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 22.05.2018 uznesením pripustil zmenu žaloby s tým, že žalobný petít znie: I. Kúpna zmluva uzavretá na základe Faktúry Úpadcu č. 1502000047 zo dňa 28.9.2015 medzi úpadcom a žalovaným je neplatná. II. Žalovaný je povinný v lehote do 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku vydať žalobcovi huteľné veci umiestnené u žalovaného na adrese Naftárska 1413, Gbely: silo na tavivo ERGI OY, typ JS 200, v.č. 01190612, zväračka Fronius TransTig 3000 Job G/F, typ 4.075.154, v.č. 24261799 a príslušenstvo Fronius Kühlgerät FK 2500 FC, typ 4.045.985.632, v.č. 24133226, sušička na elektródy ELEKTROTEPLO KOLÍN s.r.o., typ KSE 28/400-PC, v.č. 2141081, r. v. 2014, zväracia linka na filtre ZSE PRAHA, ZEZ n.p. PRAHA - Závod Hořice v P., typ SPU 500.10, v.č. 6341, r.v. 1980, zvärací pracovný stôl bez evidenčného čísla, zvärací pracovný stôl evidenčné č. 710122, zvärací pracovný stôl evidenčné č. 710109, zvärací pracovný stôl evidenčné č. 710110, zväracie zariadenie KEMPPPI, MasterTig AC/DC 2500 W, v.č. 1031432M, zväracie zariadenie KEMPPPI KempoMig, 4000 W, v.č. 1034800M a príslušenstvo KEMPPPI FEED 400, v.č. 1034341M, zväracie zariadenie Fronius TransPuls Synergic 4000, typ 4.075.100, v.č. 19123622 a príslušenstvo Fronius VR 4000 4R/G/W/E, typ 4.045.831.001, v.č. 19123624, zväracie zariadenie Fronius TransPuls Synergic 4000, typ 4.075.100, v.č. 19673297 a príslušenstvo Fronius VR 4000 4R/G/W/E, typ 4.045.831.001, v.č. 19073299, zväracie zariadenie Fronius TransTig 2200 Job G/F, typ 4.075.10, v.č. 19163044 a príslušenstvo Fronius Kühlgerät FK 2200 FC, typ 4.045.886.632, v.č. 18473304, zvärací poloautomat ZSE PRAHA, ZEZ n.p. PRAHA - Závod Hořice, typ WLSP 315 Si, v.č. 6341, r.v.1980, sušička elektrických elektród ELEKTROTEPLO KOLÍN s.r.o. , typ PKS 12, v.č. S1018, r.v. 2001, Zvärací poloautomat KRÖGER Schweisstechnik, typ KMS 1000, v.č. 42215 a príslušenstvo Nosič zväracieho stroja s podvozkom Stähler typ SH 4,5/3,5, v.č. 5093, r.v. 1995, Recirkulačný chladič ABICOR BINZEL typ WK 43, v.č. GK16363, r.v. 8/1998, Hydraulická nádrž KRÖGER Schweisstechnik typ DS 600/1KI00, v.č. EP107626/1, r.v. 1995, v prípade nevydania huteľných vecí je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku sumu 24.935 eur a úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 24.935 eur od 31. dňa odo dňa právoplatnosti rozsudku do zaplataenia.

4. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že výrokom I. uložil žalovanému v 1. rade povinnosť vydať žalobcovi huteľné veci umiestnené na adrese Naftárska 1413, Gbely: silo na tavivo ERGI OY, typ JS 200, v.č. 01190612, zväračka Fronius TransTig 3000 Job G/F, typ 4.075.154, v.č. 24261799 a príslušenstvo Fronius Kühlgerät FK 2500 FC, typ 4.045.985.632, v.č. 24133226, sušička na elektródy ELEKTROTEPLO KOLÍN s.r.o., typ KSE 28/400-PC, v.č. 2141081, r. v. 2014, zväracia linka na filtre ZSE PRAHA, ZEZ n.p. PRAHA - Závod Hořice v P., typ SPU 500.10, v.č. 6341, r.v. 1980, zvärací pracovný stôl bez evidenčného čísla, zvärací pracovný stôl evidenčné č. 710122, zvärací pracovný stôl evidenčné č. 710109, zvärací pracovný stôl evidenčné č. 710110, zväracie zariadenie KEMPPPI, MasterTig AC/DC 2500 W, v.č. 1031432M, zväracie zariadenie KEMPPPI KempoMig, 4000 W, v.č. 1034800M a príslušenstvo KEMPPPI FEED 400, v.č. 1034341M, zväracie zariadenie Fronius TransPuls Synergic 4000, typ 4.075.100, v.č. 19123622 a príslušenstvo Fronius VR 4000 4R/G/W/E, typ 4.045.831.001, v.č. 19123624, zväracie zariadenie Fronius TransPuls Synergic 4000, typ 4.075.100, v.č. 19673297 a príslušenstvo Fronius VR 4000 4R/G/W/E, typ 4.045.831.001, v.č. 19073299, zväracie zariadenie Fronius TransTig 2200 Job G/F, typ 4.075.10, v.č. 19163044 a príslušenstvo Fronius Kühlgerät FK 2200 FC, typ 4.045.886.632, v.č. 18473304, zvärací poloautomat ZSE PRAHA, ZEZ n.p. PRAHA - Závod Hořice, typ WLSP 315 Si, v.č. 6341, r.v.1980, sušička elektrických elektród ELEKTROTEPLO KOLÍN s.r.o. , typ PKS 12, v.č. S1018, r.v. 2001, Zvärací poloautomat KRÖGER Schweisstechnik, typ KMS 1000, v.č. 42215 a príslušenstvo Nosič zväracieho stroja s podvozkom Stähler typ SH 4,5/3,5, v.č. 5093, r.v. 1995, Recirkulačný chladič ABICOR BINZEL typ WK 43, v.č. GK16363, r.v. 8/1998, Hydraulická nádrž KRÖGER Schweisstechnik typ DS 600/1KI00, v.č. EP107626/1, r.v. 1995 a to všetko do 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku, alternatívne v prípade nevydania huteľných vecí je žalovaný v 1. rade povinný zaplatiť žalobcovi sumu 24.935 eur v prospech všeobecnej podstaty v konkurze vyhlásenom na majetok úpadcu vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 36K/42/2015 a to v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom II. súd žalobu v časti určenia neplatnosti kúpnej zmluvy uzavretej medzi úpadcom a žalovaným v 2. rade na základe

faktúry úpadcu č. 1502000047 zo dňa 28.09.2015 a v časti požadovaných úrokov z omeškania zamietol. Výrokom III. súd rozhodol tak, že žalobca a žalovaný v 2. rade nemajú navzájom právo na náhradu trov konania. Výrokom IV. súd uložil žalovanému v 1. rade povinnosť nahradiť žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom trovy konania sú pohľadávkou proti všeobecnej podstate majetku úpadcu s tým, že o výške trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil aplikáciou ust. § 409 ods. 1 Obchod. zák., § 37 ods. 1, § 126 ods. 1 Obč. zák., § 137 písm. c), § 255 ods. 1,2, § 256 ods. 1, § 257, § 262 ods. 1, § 262 ods. 2 C.s.p.

5. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 36K/42/2015 zo dňa 27.01.2016 bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu a za správcu úpadcu bol ustanovený JUDr. Miroslav Michalička (žalobca). Uvedené uznesenie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku dňa 04.02.2016 pod č. 23/2016.

6. Žalobca tvrdil, že úpadca pred vyhlásením konkurzu previedol časť svojho hnuiteľného majetku na žalovaného v 2. rade a žalovaný v 2. rade následne tento hnuiteľný majetok previedol na žalovaného v 1. rade, keď zmluvný vzťah medzi stranami mali preukazovať faktúry č. 1502000047 a faktúry č. 543000295 a medzinárodný nákladný list č. 09062901. Následne si úpadca, žalovaný v 1. rade a žalovaný v 2. rade vzájomne započítali pohľadávky, keď podľa Dohody o započítaní pohľadávok zo dňa 1.10.2015 a zo dňa 13.11.2015 si úpadca započítal voči žalovanému v 2. rade pohľadávku vo výške 24.935 eur vzniknutej z titulu faktúry č. 1502000047 a žalovaný v 2. rade si započítal voči žalovanému v 1. rade pohľadávku vo výške 24.935 eur vzniknutej z titulu faktúry č. FV-2015-43-000295 zo dňa 16.10.2015.

7. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že úpadca, žalovaný v 1. rade a žalovaný v 2. rade sú spriaznenými osobami, takisto nebolo medzi stranami sporné vystavenie faktúr úpadcu a žalovaného v 2. rade, nebol sporný zoznam predávaných hnuiteľných vecí uvedených v prílohách k predmetným faktúram. Žalovaný v 1. rade ani žalovaný v 2. rade nespochybňovali, že vlastnícke právo k sporným hnuiteľným veciam pred vykonaním posudzovaných právnych úkonov (kúpne zmluvy a dohoda o započítaní pohľadávok) svedčilo úpadcovi.

Z výsluchu svedkov Ing. M. a p. V. vyplýva, že vystavenie faktúry č. 1502000047, medzinárodného nákladného listu č. 09062901 a faktúry č. 543000295 bolo fiktívnou účtovnou operáciou konateľa spoločností úpadcu, žalovaného v 1. rade a žalovaného v 2. rade p. Talgata Sagata, pričom k reálnemu predaju hnuiteľných vecí špecifikovaných v prílohách predmetných faktúr z úpadcu ako predávajúceho na žalovaného v 2. rade ako kupujúceho a následne zo žalovaného v 2. rade ako predávajúceho na žalovaného v 1. rade ako kupujúceho nedošlo. V konaní pritom neboli navrhnuté žiadne dôkazy spochybňujúce svedecké výpovede svedkov. Pre účely platného uzavretia kúpnych zmlúv medzi úpadcom a žalovaným v 2. rade a následne medzi žalovaným v 2. rade a žalovaným v 1. rade absentovala vážnosť vôle zmluvných strán takéto zmluvy uzatvoriť, a preto žalobcom označené právne úkony - kúpna zmluva zo dňa 28.09.2015 (na základe faktúry č. 1502000047) a kúpna zmluva zo dňa 16.10.2015 (na základe faktúry č. 543000295) sú absolútne neplatnými právnymi úkonmi v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Takisto v konaní nebolo preukázané, že by žalovanému v 2. rade bol reálne dodaný tovar označený v prílohe faktúry č. 1502000047 a tento následne dodaný žalovanému v 1. rade. Ak teda tovar žalovanému v 2. rade dodaný nebol, nemohla úpadcovi ani vzniknúť pohľadávka voči žalovanému v 2. rade na zaplatenie kúpnej ceny, rovnako tak nemohla vzniknúť žalovanému v 2. rade pohľadávka voči žalovanému v 1. rade titulom zaplatenia kúpnej ceny. Vzhľadom na fiktívnosť predmetných pohľadávok, nemohli byť tieto ani predmetom Dohody o započítaní pohľadávok zo dňa 16.10.2015, ktorá je pre nedostatok vážnosti vôle strán pri jej uzatváraní takisto absolútne neplatným právnym úkonom.

Žaloba na vydanie veci (resp. reivindikačná žaloba) je žaloba, ktorou sa vlastník hmotnej veci domáha ochrany proti tomu, kto mu ju zadržáva bez právneho dôvodu a zbavuje tak vlastníka možnosti výkonu vlastníckeho práva a zároveň mu odmieta vydať vec. Pre vindikačnú žalobu vo všeobecnosti platí, že sa ňou vlastník veci domáha od toho, kto túto vec neoprávnene zadržáva, aby mu ju vydal do jeho (vlastníckej) moci. Základnou podmienkou tejto žaloby je, že sa vec nenachádza vo faktickej moci vlastníka a zadržávanie veci niekým iným je porušením jeho subjektívneho vlastníckeho práva. Predmetom žaloby je pritom vec, o vydanie ktorej sa žiada a ktorá musí byť individualizovaná takým spôsobom, aby ju bolo možné odlíšiť od iných vecí, najmä od vecí rovnakého druhu. Treba podotknúť, že aplikácia § 458 Občianskeho zákonníka (vydanie bezdôvodného obohatenia) je vylúčená v prípadoch, keď prichádza do úvahy vecnoprávna vindikačná žaloba podľa § 126 Občianskeho zákonníka.

Medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade nebolo sporné, že hnuiteľné veci uvedené v elektronickom podaní žalobcu zo dňa 21.05.2018 (ktorým žiadal zmenu žaloby) je totožný s hnuiteľnými vecami, ktorých zoznam tvorí prílohu faktúry č. 1502000047 a faktúry č. 543000295, a že tieto hnuiteľné veci sa nachádzajú v areáli Gbely u žalovaného v 1. rade.

Na základe vyššie uvedeného mal súd za to, že žaloba žalobcu bola podaná dôvodne v časti vydania sporných hnuiteľných vecí, a preto žalovanému v 1. rade uložil povinnosť vydať tieto hnuiteľné veci žalobcovi.

8. Žalobca dal žalovanému v 1. rade na výber medzi žalobnými nárokmi. Okrem toho, že požadoval vydanie sporných hnuiteľných vecí, alternatívnym petitom (vo forme alternativa facultas) umožnil žalovanému v 1. rade namiesto vydania hnuiteľných vecí zaplatiť žalobcovi sumu 24.935 eur, pričom medzi stranami sporu nebola sporná suma 24.935 eur ako hodnota uvedených hnuiteľných vecí. Na základe uvedeného súd pripustil, aby žalovaný v 1. rade v prípade nesplnenia prvého nároku žalobcu (vydanie hnuiteľných vecí), plnil alternatívny nárok žalobcu a v stanovenej lehote mu zaplatil nárokovanú sumu 24.935 eur.

9. Pokiaľ ide o žalobcom uplatnený nárok na úroky z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 24.935 eur odo dňa nasledujúceho po uplynutí 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku do zaplatenia, v tejto časti alternatívneho žalobného petitu súd žalobu zamietol, pretože zákonný nárok veriteľa na úroky z omeškania vzniká až odo dňa omeškania dlžníka s platením peňažného záväzku. V danom prípade však nemožno konštatovať akékoľvek omeškanie žalovaného s plnením sumy 24.935 eur žalobcovi, keďže na jej úhradu je zaviazaný žalovaný až na základe tohto rozsudku, pričom k jeho omeškaniu iba môže dôjsť v prípade, ak uvedenú sumu neuhradí ani v patričnej lehote po právoplatnosti rozsudku. Do uvedenej doby však nie je v omeškaní s plnením žiadneho peňažného nároku žalobcu a teda žalobcovi doposiaľ nevznikol zákonný nárok na úroky z omeškania. Veriteľovi nemožno priznať nárok na úroky z omeškania za prípadné neplnenie záväzku dlžníka, ktoré môže nastať niekedy v budúcnosti, pretože výška úrokov z omeškania je viazaná v zmysle § 369 ods. 2 Obchodného zákonníka a § 1 ods. 1 nariadenia vlády č. 21/2013 Z.z. na základnú úrokovú sadzbu Európskej centrálnej banky, a teda do budúcnosti nie je možné bezpečne určiť príslušnú výšku úrokov z omeškania.

10. Podľa ustálenej judikatúry určovacia žaloba má povahu preventívnu a jej účelom je poskytnutie ochrany právnomu postaveniu žalobcu skôr, než dôjde k porušeniu právneho vzťahu alebo práva, teda vtedy, keď sa nemožno domáhať ochrany žalobou na plnenie. Určovacia žaloba nie je spravidla opodstatnená najmä vtedy, ak vyriešenie určitej otázky neznamená úplné vyriešenie obsahu spornosti daného právneho vzťahu alebo práva alebo ak požadované určenie má povahu predbežnej otázky vo vzťahu k posúdeniu, či tu je alebo nie je právny vzťah alebo právo.

Žaloba o určenie neplatnosti právneho úkonu vyžaduje preukázanie naliehavého právneho záujmu. Takýto návrh sa uplatní najmä v prípade, keď určovací výrok je potrebný z hľadiska občianskoprávnej prevencie (predchádzania ďalším sporom), alebo v prípade, keď výrok o neplatnosti je potrebný v konaní pred iným orgánom právnej ochrany alebo pred orgánom, ktorému bola zverená časť právomoci inak patriacej súdom (napr. v konaní pred správou katastra nehnuteľností). Právny záujem musí byť naliehavý v tom zmysle, že žalobca v danom právnom vzťahu môže navrhovaným určením dosiahnuť odstránenie spornosti a ochranu svojich práv a oprávnených záujmov. Naliehavý právny záujem sa viaže na konkrétny určovací petit (to, čoho sa žalobca v konaní domáha) a súvisí s vyriešením otázky, či sa žalobou s daným petitom môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva alebo právnej neistoty.

Pokiaľ ide o nárok žalobcu o určenie neplatnosti právneho úkonu - kúpnej zmluvy uzavretej na základe faktúry úpadcu č. 1502000047 zo dňa 28.09.2015 medzi úpadcom a žalovaným v 2. rade dospel súd k záveru, že žalobca na tomto určení nemá naliehavý právny záujem, pretože otázku platnosti právneho úkonu si súd posúdil ako predbežnú otázku v konaní. Nedostatok naliehavosti právneho záujmu na určení neplatnosti predmetnej kúpnej zmluvy je daná o to skôr, že to bol práve žalovaný 2. rade, ktorý absolútnu neplatnosť sporných kúpnych zmlúv a dohody o započítaní pohľadávok v konaní namietal, a teda medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade nebol spor o neplatnosti predmetnej kúpnej zmluvy. Preto súd v časti určenia neplatnosti právneho úkonu - kúpnej zmluvy uzavretej na základe faktúry úpadcu č. 1502000047 zo dňa 28.09.2015 zamietol.

11. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania strán sporu bolo potrebné prihliadnuť na to, že išlo o konanie o viacerých čiastkových nárokoch (a vo to vzťahu k žalovanému v 1. rade a žalovanému v 2. rade), a preto bolo potrebné postupovať pri každom uplatnenom nároku samostatne a úspech a

neúspech strán sporu posudzovať osobitne pre ten ktorý nárok, s tým, že započítanie nárokov nie je možné.

K uvedenej otázke sa vyjadril Najvyšší súd SR v uznesení sp.zn. 3 MCdo 11/2011 zo dňa 11.10.2012, kde uviedol, že „v prípade, ak súd prejednáva v spoločnom konaní viacero právnych vecí, považuje sa pre účely rozhodnutia o náhrade trov konania každá z týchto vecí za samostatnú. V takom prípade treba samostatne posúdiť mieru úspechu a neúspechu účastníkov (§ 142 ods. 1 a ods. 2 O.s.p.), ďalej zväziť, či neúspech nebol len v nepatrnej časti alebo či rozhodnutie o výške plnenia nezáviselo od znaleckého posudku alebo úvahy súdu (§ 142 ods. 3 O.s.p.), a to samostatne vo vzťahu ku každej z týchto vecí. Uvedené konania o čiastkových nárokoch majú totiž spoločné iba to, že sa o nich rozhoduje v jednom konaní.“ Okrem toho súd tiež poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 24Co/262/2016-49 zo dňa 08.02.2017, v ktorom odvolací súd uviedol, že „pri rozhodovaní o nárokoch so samostatným skutkovým základom treba úspech a neúspech strany posudzovať vždy osobitne, podľa toho, v ktorom samostatne uplatniteľnom nároku by mohla byť tá ktorá strana úspešná a v ktorom zase nie. Trovy konania preto treba oddeliť a osobitne o nich rozhodnúť vo vzťahu ku každému nároku zvlášť. Ak ide o práva so samostatným skutkovým základom, nie je vylúčené, že povinnosti na náhradu trov konania sa určujú aj osobitne tak, že žalovaná môže byť zaviazaná k náhrade trov konania žalobkyni a žalobkyňa k náhrade trov konania žalovanej. Treba zdôrazniť, že súd nemôže nikdy kompenzovať obe vzájomné pohľadávky na týchto trovách svojím rozhodnutím. Môžu tak urobiť strany na základe dohody alebo jednostranného úkonu podľa hmotnoprávnych predpisov. Rovnaký právny názor už bol vyslovený Najvyšším súdom vo veci 3Cz/13/1969 z 24.6.1969, zverejnenom pod R 28/1970.“

V prípade, ak žalobca vezme v priebehu konania účinne žalobný návrh sčasti späť, súd prihliadne k tomu, kto späťvzatie (a s ním spojené čiastočné zastavenie konania) z procesného hľadiska zaviniel. Ak je tu dané zavinenie žalobcu, je treba vyvodiť, že v tomto rozsahu nemal vo veci úspech. Ak však bola pre správanie žalovaného vzatá sčasti späť žaloba, ktorá bola podaná dôvodne, mal žalobca z tohto pohľadu vo veci plný úspech. Uvedené platí obdobne aj v prípade, kedy došlo k čiastočnému zastaveniu konania z iného dôvodu, než pre účinné späťvzatie žaloby. Pokiaľ však zaviniel zastavenie konania žalovaný, platí, že žalobca mal vo veci plný úspech. Vždy platí, že kto zaviniel čiastočné zastavenie konania, mal ohľadne tejto časti žaloby neúspech a úspech sa z hľadiska posudzovania náhrady trov konania pričíta opačnej strane sporu. (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. marca 2008, sp. zn. 3 M Cdo 1/2007, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 26. januára 2011, sp. zn. 6 M Cdo 19/2010) Aplikácia ustanovenia § 257 C.s.p. je možná iba v prípade existencie zákonom bližšie nešpecifikovaných dôvodov hodných osobitného zreteľa spočívajúcich v okolnostiach danej veci alebo v okolnostiach na strane sporových strán. Použitie tohto ustanovenia pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná.

12. V danom prípade k čiastočnému späťvzatiu žaloby a k zastaveniu konania v tejto časti došlo v dôsledku vykonaného dokazovania, keď až v priebehu konania bolo zistené, že sporné kúpne zmluvy a dohoda o započítaní pohľadávok sú absolútne neplatnými právnymi úkonmi pre nedostatok vážnosti vôle. Z procesného hľadiska tak konštatovať zavinenie žalovaného v 2. rade na čiastočnom zastavení konania. Súčasne však v časti určenia neplatnosti právneho úkonu - kúpnej zmluvy medzi úpadcom a žalovaným v 2. rade bol žalobca neúspešný z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na tomto určovaní žalobnom petite. Pri incidenčných žalobách (t.j. vrátane žalôb o odporovateľnosť právneho úkonu), ako aj pri určovacích žalobách pri posudzovaní náhrady trov konania úspešnej strane platí, že výška tarifnej odmeny advokáta sa určuje podľa § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. ako v spore s neoceniteľnou hodnotou veci, teda vo vzťahu žalobcu a žalovaného v 2. rade je miera ich vzájomného úspechu a neúspechu v konaní v podstate rovnaká. Uvedené skutočnosti predstavujú podľa názoru súdu dôvod hodný osobitného zreteľa pri rozhodovaní o trovách konania, a preto súd o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 257 C.s.p. tak, že žalobcovi ani žalovanému v 1. rade nepriznal právo na náhradu trov konania.

13. Pokiaľ ide o nároku na náhradu trov konania medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade, súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a žalobcovi ako procesne úspešnej strane konania priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu, keď žalobca bol voči žalovanému v 1. rade neúspešný len v nepatrnej časti týkajúcej sa alternatívneho petitu ohľadom úrokov z omeškania a zároveň rovnako platí, že v zastavenej časti konania nemožno pričítať zavinenie žalobcovi, ale žalovanému v 1. rade, keď až v priebehu konania vyplynulo z dokazovania, že právne úkony, ktorých odporovateľnosti sa žalobca pôvodne domáhal, sú absolútne

neplatnými právnymi úkonmi pre nedostatok vážnosti vôle žalovaného v 1. rade a žalovaného v 2. rade. O výške trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

14. Žalovaný v 1. rade podal odvolanie proti výrokom I., II., IV. napadnutého rozsudku a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému v 1. rade prizná náhradu trov konania. Odvolateľ svoje odvolanie odôvodnil s poukazom na odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p. Odvolateľ poukázal na to, že pôvodnou žalobou sa žalobca domáhal určenia, že Kúpna zmluva uzatvorená medzi spol. First Montana Technology, s.r.o. - úpadca ako predávajúci a žalovaným v 2. rade ako kupujúcim a Dohoda o započítaní pohľadávok zo dňa 16.10.2015 uzatvorená medzi žalovaným v 1. rade a v 2. rade sú neúčinné voči veriteľom spol. First Montana Technology, s.r.o. Odvolateľ má za to, že táto žaloba bola nedôvodná, pretože k zvýhodneniu veriteľa nedošlo. Následne žalobca vo svojom vyjadrení a návrhu na pripustenie zmeny žalobného petitu zo dňa 21.05.2008 argumentoval, že p. Talgat Sagat ako konateľ spol. NCR Technology, s.r.o. uzavrel Kúpnu zmluvu na prevod majetku zo spoločnosti úpadcu takým spôsobom, že tento právny úkon realizoval iba ako jeden z konateľov spol. NCR Technology, s.r.o., pričom druhý z konateľov predmetný úkon nerealizoval, a preto prevod trpí formálnou vadou a je neplatný. Rovnako tak postupoval konateľ spol. NCR Technology, s.r.o. p. Talgat Sagat pri trojstrannom zápočte pohľadávok realizovaných medzi žalobcom, žalovaným v 1. rade a spol. NCR Technology, s.r.o. Spôsob jednania konateľov bol uvedený v obchodnom registri, že za spoločnosť koná konateľ samostatne s výnimkou určitých transakcií. Dojednanie konateľov, keď sú iba pri určitých prípadoch konať spoločne považuje za neplatné. Aby bola zabezpečená právna istota tretích osôb sú takéto dojednania neplatné, keďže by muselo byť skúmané o aké záväzky ide a či k ich vzniku stačí súhlas jedného konateľa alebo všetkých. Konanie p. Talgata Sagata považuje odvolateľ za platné a taktiež ním vykonané úkony za platné.

Odvolateľ spochybnil správnosť záveru súdu o nedostatku vážnosti vôle účastníkov transakcií Kúpnej zmluvy a Zmluvy o započítaní. O nedostatok vážnosti vôle ide vtedy, ak sa zdanlivo prejavuje vôľa, ktorá v skutočnosti neexistuje, resp. síce existuje, avšak v inej kvalite než to ukazuje jej prejav. K takýmto prejavom vôle patria medzi iným úkony urobené s vnútornou výhradou a simulované právne úkony. Pokiaľ právnym úkonom má byť zastretý iný právny úkon platí tento iný úkon, ak to zodpovedá vôli účastníkov a ak sú splnené všetky jeho náležitosti. Z uvedeného vyplýva, že ak má byť určitým právnym úkonom urobený len naoko zastieraný iný právny úkon je simulovaný právny úkon neplatný z dôvodu nedostatku skutočnej vôle konajúcich subjektov urobiť tento úkon. V takýchto prípadoch platí zastieraný právny úkon. Podmienkou ale je, že zastieraný právny úkon zodpovedá vôli subjektov a spĺňa náležitosti požadované zákonom pre jej platnosť. V rozsudku sa uvádza, že neboli navrhnuté žiadne dôkazy spochybňujúce svedecké výpovede svedkov. Žalovaný v 1. rade o značil miesto, kde sa predmet kúpnych zmlúv transakcií nachádza a poskytol o tom fotografie, o čom sa presvedčil aj sám žalobca obhliadkou. Zákon pre platné uzavretie Kúpnej zmluvy ako aj Zmluvy o započítaní nevyžaduje písomnú formu. Odvolateľ má za to, že prišlo k reálnym a platným kontraktom, ktoré boli riadne dojednané oprávnenou osobou. Tieto transakcie spĺňali všetky náležitosti. Tvrdenia žalovaného v 2. rade, že k transakciám nedošlo sa javia ako účelové, čo napokon dokázal žalovaný v 1. rade, keď predložil fotografie predmetu Kúpnych zmlúv, ktorý bol reálne prevedený a poukázal na § 35 Obč. zák.

15. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a žalovaného v 1. rade zaviazal na náhradu trov konania. Žalobca uviedol, že v konaní bola odporovateľnosť spoľahlivo preukázaná a teda neúčinnosť predmetného právneho úkonu je zrejmalá. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca neskôr zmenil svoj žalobný petít a domáhal sa neplatnosti právneho úkonu a to z dôvodu, že oba predmetné právne úkony boli realizované formálne, nesprávne, resp. bolo preukázané, že s predmetnými právnymi úkonmi nesúhlasil druhý konateľ žalovaného v 2. rade a teda úkony mali formálnu vadu, boli realizované bez obligatórneho súhlasu druhého z konateľov žalovaného v 2. rade. Nová argumentácia, ktorú žalovaný v 1. rade o porušení nevyhnutnej právnej istoty v obchodnoprávných vzťahoch uviedol v tomto prípade neobstojí, pretože táto právna istota ako vyšší právny princíp má slúžiť pre ochranu práv a právom chránených záujmov tretích osôb, ktoré vstupujú do obchodnoprávných vzťahov so subjektom, ktorý má upravený spôsob konania konateľov v spoločnosti tak, že vytvára režim právnej neistoty. V tomto prípade však tomu tak nie je, pretože p. Talgat Sagat bol konateľom všetkých troch spoločností, v mene ktorých realizoval právne úkony a preto je zrejme, že sám vedel resp. musel vedieť, akým spôsobom je oprávnený konať za jednotlivé spoločnosti a preto si musel byť dobre vedomý, že realizované právne úkony trpia formálnymi vadami, ktorých následkom je neplatnosť právnych úkonov. V tomto konkrétnom prípade teda nemožno poskytnúť ochranu prostredníctvom inštitútu právnej istoty ostatnými účastníkmi predmetných právnych úkonov,

pretože pre aplikáciu zásady právnej istoty v obchodnoprávných vzťahoch je potrebné nevyhnutná dobrá viera účastníkov obchodnoprávných vzťahov. V tomto prípade, keďže jediná osoba p. Talgat Sagat bol štatutárom všetkých troch účastníkov obchodnoprávných vzťahov je zrejme, že aplikovanie zásady ochrany poskytovanej inštitútom právnej istoty by bolo v rozpore so zásadou dobrých mravov, v danom prípade niet komu poskytnúť ochranu. P. Talgat Sagat totiž v predmetných právnych úkonoch dosiahol ako konateľ všetkých účastníkov obchodnoprávných vzťahov najvyššiu mieru právnej istoty a preto je poskytnutie ďalšej ochrany týmto inštitútom úplne vylúčené. P. Talgat Sagat sa pokúsil v krátkom čase pred vyhlásením konkurzu na majetok úpadcu vďaka nepriaznivej situácii úpadcu vyviešť majetok zo spoločnosti úpadcu na iné spriaznené subjekty bez primeraného protiplnenia resp. spôsobom, ktorý by uprednostnil ostatné ním zastupované spoločnosti a to žalovaného v 1. a 2. rade pred ostatnými veriteľmi spoločnosti. Je teda zrejme, že postupoval tak, že vedome realizoval právne úkony a to kúpu a zápočet skutočnej snahe docieľiť vyvedenie majetku zo spoločnosti úpadcu, preto možno ním realizované právne úkony označiť za simulované.

16. Civilný sporový poriadok priznáva právo podať odvolanie len strane sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Neprospech sa spravidla prejavuje v neúspechu vo veci samej, alebo v rozhodnutí procesnej povahy, ktoré znamená pre účastníka ujmu. Právo podať odvolanie tak nie je dané tej strane sporu, v neprospech ktorej rozhodnutie súdu nevyznelo a ktorá týmto rozhodnutím nebola dotknutá na svojich právach.

V danom prípade žalovaný v 1. rade napadol odvolaním aj výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd žalobu v časti určenia neplatnosti kúpnej zmluvy uzavretej medzi úpadcom a žalovaným v 2. rade na základe faktúry úpadcu č. 1502000047 zo dňa 28.09.2015 a v časti požadovaných úrokov z omeškania zamietol.

Z napadnutého výroku jednoznačne vyplýva, že týmto výrokom bolo rozhodnuté výlučne v neprospech žalobcu. Vzhľadom na uvedené žalovaný v 1. rade nebol oprávnený podať odvolanie proti výroku rozsudku, ktorým bola žaloba čiastočne zamietnutá.

Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené odvolanie žalovaného v 1. rade proti výroku II., ktorým súd sčasti žalobu zamietol, podľa § 386 písm. b) C.s.p. odmietol ako podané neoprávnenou osobou.

17. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie proti výrokom I. a IV. rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenou osobou (§ 359 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 C.s.p.), a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 C.s.p.), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keďže nebolo potrebné opakovať ani dopĺňať dokazovanie a nevyžaduje si to ani verejný záujem (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného v 1. rade nie je dôvodné.

18. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

19. Po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle 220 ods. 2 C.s.p.. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej spore, výsledky vykonaného dokazovania a uviedol právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný spor, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie vo vykonaných dôkazoch a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, pri súčasnom zohľadnení ochrany subjektívneho práva oboch sporových strán, ich rovnosti v uplatnení práv, ochrany ich oprávnenej dôvery v právo, ako i predvídateľnosti súdneho rozhodnutia.

Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, z pohľadu logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť závažné nedostatky. Do práva na

spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo sporovej strany aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby sporová strana bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

20. V prípade podaného odvolania dôvodmi odvolania, ktoré odvolateľ uviedol v odvolaní do uplynutia lehoty na podanie odvolania je súd viazaný, čo znamená, že prítomnosť iných odvolacích dôvodov, než ktoré odvolateľ uviedol, odvolací súd pri prieskume rozhodnutia a postupu súdu prvej inštancie nebude zisťovať a ak aj v odvolacom konaní vyšli najavo, nemôže na ne prihliadať.

21. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie je zrejmé, že súd založil svoje rozhodnutie, ktorým vyhovel žalobe žalobcu voči žalovanému v 1. rade z dôvodu, že k reálnemu predaju sporných huteľných vecí z úpadcu ako predávajúceho na žalovaného v 2. rade ako kupujúceho a následne zo žalovaného v 2. rade ako predávajúceho na žalovaného v 1. rade ako kupujúceho nedošlo, a že kúpna zmluva zo dňa 28.09.2015 a kúpna zmluva zo dňa 16.10.2015 sú absolútne neplatnými právnymi úkonmi v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Takisto v konaní nebolo preukázané, že by žalovanému v 2. rade bol reálne dodaný tovar označený v prílohe faktúry č. 1502000047 a tento následne dodaný žalovanému v 1. rade. Ak teda tovar žalovanému v 2. rade dodaný nebol, nemohla úpadcovi ani vzniknúť pohľadávka voči žalovanému v 2. rade na zaplatenie kúpnej ceny, rovnako tak nemohla vzniknúť žalovanému v 2. rade pohľadávka voči žalovanému v 1. rade titulom zaplatenia kúpnej ceny. Vzhľadom na fiktívnosť predmetných pohľadávok, nemohli byť tieto ani predmetom Dohody o započítaní pohľadávok zo dňa 16.10.2015, ktorá je pre nedostatok vážnosti vôle strán pri jej uzatváraní takisto absolútne neplatným právnym úkonom. Medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade nebolo sporné, že sporné huteľné veci sa nachádzajú v areáli Gbely u žalovaného v 1. rade, a preto žalovanému v 1. rade uložil povinnosť vydať tieto huteľné veci žalobcovi. Súd pripustil, aby žalovaný v 1. rade v prípade nesplnenia prvého nároku žalobcu (vydanie huteľných vecí), plnil alternatívny nárok žalobcu a v stanovenej lehote mu zaplatil nárokovanú sumu 24.935 eur, ktorá ako hodnota sporných huteľných vecí nebola medzi stranami sporná. Žalovaný v 1. rade svoje tvrdenia, že prišlo k reálnym a platným kontraktom, ktoré boli riadne dojednané oprávnenou osobou nepreukázal a ani žiadnym relevantným spôsobom nevyvrátil tvrdenia svedkov, z výpovedí ktorých vyplýva, že išlo o fiktívne operácie, pričom k reálnemu predaju sporných huteľných vecí z úpadcu na žalovaného v 2. rade a zo žalovaného v 2. rade na žalovaného v 1. rade nedošlo. Z odvolania nie je ani zrejmé, ako mali fotografie predložené žalovaným v 1. rade, z ktorých má podľa odvolateľa vyplývať miesto, kde sa nachádzajú sporné huteľné veci, vyvrátiť svedecké výpovede, nakoľko svedeckými výpoveďami bola preukázaná fiktívnosť predmetných kúpnych zmlúv a v konaní navyše ani nebolo sporné, kde sa nachádzajú sporné huteľné veci. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa nasledovné: V sporovom konaní sa uplatňuje prejednacía zásada. Strana má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nesplnil. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci (či už z dôvodu nečinnosti strany, ktorá nesplnila povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení stanovenú v § 132 ods. 1 C.s.p. alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec).

Dokazovanie je procesným právom upravený postup súdu a strán, účelom ktorého je získanie poznatkov dôležitých pre rozhodnutie súdu, ktorými sa overuje ne/pravdivosť tvrdení v konaní. Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania je upravené v ust. § 132 a § 188 C.s.p., ktoré stanovuje dôkaznú povinnosť v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na procesnej strane sporu.

Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je záver o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery účastník splnil svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenia. Také hodnotenie dôkazov, ktoré vyznie v záver, že pravdivosť skutkových tvrdení nemožno potvrdiť ani vylúčiť, povedie k tomu, že rozhodnutie súdu vyznie nepriaznivo pre účastníka, ktorého pravdivosť tvrdení mala byť preukázaná (porov. rozsudok NS SR sp. zn. 6 MCdo 1/2010). Zjednodušene povedané, určitú skutočnosť možno považovať za dokázanú v konaní, ak sudca postupom podľa § 191

C.s.p. z vykonaných dôkazov nadobudne odôvodnené vnútorné presvedčenie o tom, že táto skutočnosť z týchto dôkazov a obsahu celého konania naozaj vyplýva.

Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že za konania neboli preukázané jej tvrdenia, že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jej neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tej strane sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu sporu, ktorá existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. Ak teda žalovaný v 1. rade tvrdí, že došlo k platnému uzatvoreniu kúpnej zmluvy medzi úpadcom ako predávajúcim a žalovaným v 2. rade ako kupujúcim a kúpnej zmluvy medzi žalovaným v 2. rade ako predávajúcim a žalovaným v 1. rade ako kupujúcim, bolo jeho povinnosťou označiť a predložiť súdu relevantné dôkazy na preukázanie týchto skutočností, avšak odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný v 1. rade v tomto smere neunesol dôkazné bremeno tvrdenia. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd dospel k záveru, že nie sú naplnené odvolacie dôvody v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f), h) C.s.p. ako tvrdil odvolateľ.

22. Odvolací súd posúdil ako neopodstatnenú námietku odvolateľa týkajúcu sa nedôvodnosti pôvodne podanej žaloby o určenie neúčinnosti právneho úkonu, nakoľko po pripustení zmeny žaloby súdom prvej inštancie, súd neposudzoval pôvodný žalobný návrh, ale dôvodnosť žalobného návrhu pripusteného súdom na pojednávaní dňa 21.5.2018, a preto tieto námietky nemohli byť predmetom odvolacieho prieskumu, nakoľko súd prvej inštancie o pôvodnom návrhu nerozhodoval.

23. Ďalšie odvolacie argumenty žalovaného v 1. rade odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa s nimi osobitne vyporiadať. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá (nemusi) odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument sporovej strany, z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07).

24. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolacie dôvody, na ktoré poukazoval žalovaný v 1. rade sú v celom rozsahu neopodstatnené, nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé privodiť jeho zmenu, na základe čoho odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti vo výroku I. ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil vrátane závislého výroku o trovách konania (výrok IV.), keď žalovaný v 1. rade v odvolaní neuviedol žiadne odvolacie námietky, ktorými by spochybnil správnosť záverov súdu prvej inštancie o nároku žalobcu na náhradu trov konania, v dôsledku čoho je napadnutý rozsudok aj v tejto časti vecne správny.

25. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania odvolacieho súdu podľa § 396 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p. a žalobcovi, ktorí bol úspešný v odvolacom konaní, priznal proti žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov konania pred odvolacím súdom v celom rozsahu. Neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne mu náhradu trov konania nepriznať (§ 257 C.s.p.). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

26. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie za podmienok ustanovených v § 420 a § 421 C.s.p. Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozsudku na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, ak nejde o prípady § 429 ods. 2 C. s. p.
Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.